

La paradoxa dels indults

«Els exiliats, els únics en obtenir victòries judicials per a l'independentisme, queden fora de la mesura de gràcia»

En qüestió de setmanes, el debat ha mutat per complet. Ja no és si el govern espanyol indultarà els condemnats per l'1-O, sinó com serà la mesura de gràcia i quin impacte tindrà en el rumb del procés i en la dinàmica al Congrés dels Diputats. Pedro Sánchez ha decidit, per conveniència o per convenciment, que era el moment d'obrir una nova etapa i emetre el primer senyal de distensió real del conflicte des dels fets de la tardor del 2017. El llenguatge basat en conceptes com la concòrdia, el diàleg i l'entesa ha anat calant fins a fer fortuna, fins i tot, en les elits empresarials -només cal veure el posicionament del Cercle d'Economia d'aquest dimecres (<https://www.naciodigital.cat/noticia/221390/politica/el-cercle-deconomia-avala-els-indults-fem-costat-a-la-concordi>) -, que també veuen en Pere Aragonès la possibilitat de tenir un president que converteixi l'acció de Govern en l'epicentre del seu mandat. La semiòtica del poder ha variat.

Això comporta escenes fins ara impensables, com ara veure Jordi Gual, fins fa poc al capdavant d'un transatlàntic financer com CaixaBank, renyar en públic Pablo Casado per la seva posició contrària als indults (<https://www.naciodigital.cat/noticia/221418/cercle-economia-diu-casado-indults-no-son-concessions-vergonyoses?rlc=p1>) . O observar com, de cop, els sectors del PSOE més reaccis al procés guarden silenci o bé validen amb la boca petita els indults. Una ullada ràpida al calendari permet entendre com s'està gestionant aquest primer pas per retornar el conflicte al terreny de la política: indults, primera reunió entre Aragonès i Sánchez a la Moncloa (<https://www.naciodigital.cat/noticia/220893/aragones-sanchez-acorden-reunir-se-moncloa-durant-mes-juny>) , i represa de la mesa de negociació amb l'Estat. El president de la Generalitat va situar ahir un llindar més aviat baix per tornar a arrencar les converses entre governs: la Declaració de Pedralbes del desembre del 2018 (<https://www.naciodigital.cat/noticia/221405/aragones-ressuscita-declaracio-de-pedralbes-indults>) , que va embarrancar per la negativa final de la Moncloa a triar un relator davant la pressió de la dreta.

Des del desembre del 2018, però, n'han passat de tots colors. Hi ha hagut el judici i posterior condemna als líders de l'1-O, s'ha inhabilitat un altre president de la Generalitat i l'Estat ha tornat a quedar en evidència a la justícia europea: Carles Puigdemont és eurodiputat amb tots els drets reconeguts -menys el de gaudir d'immunitat a Espanya, on seria detingut- i Lluís Puig resideix a Bèlgica sabent que la justícia belga n'ha denegat l'extradició. La paradoxa més gran dels indults és que els beneficiats només acumulen derrotes als tribunals -ni el Suprem ni el Tribunal Constitucional, malgrat els vots particulars en aquesta última instància, de gran valor per al recurs a Europa, els han cedit ni mica de marge- i que els exiliats, protagonistes de totes les victòries dels últims anys, no en trauran cap fruit personal.

Si els indults són una solució parcial és perquè Puigdemont i els exconsellers hauran d'esperar a una -improbable- amnistia o a una reforma del delictes de sedició per poder tornar, i mentrestant hauran de continuar judicialment en precari, pendants sempre dels moviments del Suprem i de la comprensió de la justícia europea. La pregunta ha de ser duríssima de plantejar-se, des del punt de vista personal: sabent que al cap de tres anys i mig el govern espanyol indultaria els protagonistes de l'1-O, haurien fet les maletes cap a l'exili? Les victòries a l'exterior són incontestables, perquè han despulat la causa judicial de l'Estat contra l'independentisme, però no li han suposat un cost irreversible en termes internacionals. Tampoc han acostat l'horitzó de la República catalana, tenint en compte que el marc predominant des del 14-F és el diàleg amb l'Estat per aconseguir, en els propers anys, el referèndum i l'amnistia.

La mesura de gràcia també és insuficient per causes com la de Marcel Vivet

(<https://www.naciodigital.cat/noticia/221386/marcel-vivet-condemnat-cinc-anys-presos-manifestacio-contra-jusapol>) , que exemplifica les costures discursives de la Generalitat, o la resta de judicis pendents relacionats amb el referèndum. A banda, constitueix una arma de doble tall: permet al govern espanyol negar l'existència de la repressió -els presos en són la cara més evident, tot i que són la punta de l'iceberg- i dificulta a l'independentisme afermar el relat que equipara l'Estat amb règims d'escassa qualitat democràtica. L'afirmació que feia un alt càrrec del Govern de Quim Torra a finals de la primavera del 2018 continua vigent: "Si ara mateix s'obrissin les cel·les, ens quedem sense projecte compartit". Han passat tres anys i, en certa manera, la frase continua tenint validesa, perquè el desencontre estratègic persisteix. Encara que la formació del nou Govern l'emmasca.